

Sygn. akt III AUa 617/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Romana Mrotek (spr.)
Sędziowie:	SSA Anna Polak SSA Barbara Białecka
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2012 r. w Szczecinie

sprawy A. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 11 kwietnia 2012 r. sygn. akt VII U 1026/11

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 617/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 maja 2011 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., odmówił ubezpieczonemu A. T. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy uzasadnił swoją decyzję tym, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 9 lutego 2011 roku uznała, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy od 26 lipca 2010 roku do 31 grudnia 2013 roku. Powyższe ustalenie powoduje, że ubezpieczony nie spełnia wszystkich warunków do nabycia prawa do renty. W tym kontekście organ rentowy wskazał, że łączny staż ubezpieczeniowy A. T. wynosi 11 lat 2 miesiące i 21 dni okresów składkowych i nieskładkowych. W dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku o rentę (27 listopada 2000 roku do 26 listopada 2010 roku) ubezpieczony udowodnił 1 rok 2 miesiące i 12 dni okresów składkowych i nieskładkowych, zaś w dziesięcioleciu poprzedzającym powstanie niezdolności do pracy (27 lipca 2000 roku do 26 lipca 2010 roku) ubezpieczony udowodnił 1 rok 5 miesięcy i 18 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Powyższą decyzję zaskarżył ubezpieczony A. T. podnosząc, iż nie odzwierciedla ona rzeczywistego stanu jego zdrowia w zakresie daty powstania niezdolności do pracy. Ubezpieczony wskazał także, że problemy zdrowotne natury psychicznej miał już w czasie służby wojskowej, a wcześniej miał kłopoty z nauką. Ubezpieczony wskazał ponadto, że znajduje się w trudnej sytuacji finansowej, a stan jego zdrowia pogorszył się w ostatnim okresie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, przywołując argumentację, która legła u podstaw wydania zaskarżonej decyzji. Organ rentowy wskazał w szczególności, iż wobec ustalenia przez Komisję Lekarską ZUS, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy na okres od 26 lipca 2010 roku do 31 grudnia 2013 roku, nie można mu było przyznać prawa do wnioskowanego świadczenia, gdyż nie spełniał on warunków dotyczących stażu ubezpieczeniowego, koniecznych dla nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2012 r., oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału S. z dnia 31 maja 2011 r., (...)

W ustaleniach faktycznych sąd podał, iż ubezpieczony A. T. urodził się 28 stycznia 1963 roku. W okresie od 18 lutego 1981 roku do 25 kwietnia 1981 roku ubezpieczony pracował w Stoczni (...) jako spawacz. W okresie od 29 kwietnia 1981 roku do 5 lipca 1981 roku A. T. pracował w (...) w S. jako salowy. Od 29 października 1981 roku do 29 czerwca 1984 roku ubezpieczony był robotnikiem magazynowym w (...) Spółdzielczym Przedsiębiorstwie (...) w S.. W okresie od 13 lutego 1985 roku do 28 czerwca 1985 roku i od 29 lipca 1985 roku do 17 maja 1986 roku A. T. pracował jako fermentator w Zakładach (...) w S.. Od 27 maja 1986 roku do 4 października 1986 roku A. T. pracował w Hucie (...) jako starszy wartownik a następnie operator transportu wsadu. Od 14 października 1986 roku do 17 lipca 1988 roku ubezpieczony pracował w Kopalni (...) jako ładowacz pod ziemią. W okresie 15 marca 1989 roku do 31 października 1989 roku ubezpieczony pracował w Zakładzie (...) jako monter. Od 21 marca 1989 roku do 6 maja 1989 roku ubezpieczony pracował jako malarz konserwator okrętowy w Stoczni (...) w S.. Od 15 listopada 1989 roku do 31 marca 1990 roku A. T. pracował jako pracownik fizyczny w Zakładzie (...). Od 18 lipca 1990 roku do 10 sierpnia 1990 roku ubezpieczony pracował w (...) jako robotnik drzewny. Od 3 października 1990 roku do 4 grudnia 1990 roku A. T. pracował jako elektromonter w Zakładzie (...). Od 12 marca 1991 roku do 25 listopada 1991 roku ubezpieczony zatrudniony był w Kombinacie Budownictwa (...) w S. jako brukarz. Od 27 lutego 1994 roku do 14 lipca 1994 roku A. T. pracował jako sprzedawca w PHU (...). W okresie od 14 września do 16 listopada 1994 roku ubezpieczony pracował jako brukarz w Przedsiębiorstwie (...). W Przedsiębiorstwie Usług (...) ubezpieczony pracował jako robotnik ogrodniczy od 15 kwietnia 1997 roku do 28 listopada 1997 roku i od 30 marca 1998 roku do 10 sierpnia 1998 roku. W okresie od 1 października 2000 roku do 3 listopada 2001 roku A. T. pracował jako sprzętacz w spółce (...). W okresie od 1 maja 2008 roku do 10 lipca 2008 roku ubezpieczony pracował w Zakładzie Usługowo - Budowlanym Budownictwa (...) jako telemonter. W okresie od 21 sierpnia do 30 września 2000 roku ubezpieczony pracował na podstawie umowy zlecenia w spółce (...).

W okresach od 8 maja do 31 maja, od 16 czerwca do 30 czerwca, od 8 lipca do 14 lipca i od 6 sierpnia do 14 sierpnia 2007 roku ubezpieczony pracował na podstawie umów o dzieło w spółce (...). Od wypłaconego A. T. wynagrodzenia nie opłacono składek ubezpieczeniowych.

W okresie od 15 do 30 listopada 2008 roku ubezpieczony pracował na podstawie umowy o dzieło w spółce (...). Od wypłaconego wynagrodzenia nie opłacono składek ubezpieczeniowych.

W dniu 26 listopada 2010 roku A. T. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Decyzją z dnia 31 maja 2011 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., odmówił ubezpieczonemu A. T. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 9 lutego 2011 roku uznała, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy od 26 lipca 2010 roku do 31 grudnia 2013 roku. Powyższe ustalenie powoduje, że ubezpieczony nie spełnia wszystkich warunków

do nabycia prawa do renty. Łączny staż ubezpieczeniowy A. T. wynosi 11 lat 2 miesiące i 21 dni okresów składkowych i nieskładkowych. W dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku o rentę (27 listopada 2000 roku do 26 listopada 2010 roku) ubezpieczony udowodnił 1 rok 2 miesiące i 12 dni okresów składkowych i nieskładkowych, zaś w dziesięcioleciu poprzedzającym powstanie niezdolności do pracy (27 lipca 2000 roku do 26 lipca 2010 roku) ubezpieczony udowodnił 1 rok 5 miesięcy i 18 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Ponadto organ rentowy wskazał, że do stażu pracy nie uwzględnił okresów w spółkach (...) (z uwagi na nieopłacenie składek na ubezpieczenie społeczne) oraz okresu odbywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w J. od 15 kwietnia 1988 roku do 17 lutego 1989 roku. Organ rentowy wskazał także, że ostatnie ubezpieczenie wnioskodawcy ustało 31 lipca 2008 roku

Aktualnie u ubezpieczonego A. T. rozpoznaje się:

- cechy zespołu psychoorganicznego w kierunku otępiennym, aktualnie pod postacią niedorozwoju umysłowego stopnia lekkiego (dolna granica),
- schizofrenię paranoidalną w okresie zaostrzenia.

Rozpoznane u ubezpieczonego schorzenia, uwzględniając stopień ich nasilenia powodują, iż A. T. jest całkowicie, okresowo niezdolny do pracy od 26 lipca 2010 roku do 31 grudnia 2013 roku. Z przeważającym prawdopodobieństwem można przyjąć, że ubezpieczony był częściowo niezdolny do pracy od 2003 roku.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał, iż odwołanie ubezpieczonego A. T. od decyzji organu rentowego z 31 maja 2011 roku, stanowiące przedmiot niniejszego rozpoznania, nie zasługiwało na uwzględnienie. Uzasadniając powyższe wskazał, iż kwestią sporną - oddaną pod rozagę Sądu - była ocena prawidłowości zaskarżonej decyzji organu rentowego a zatem ocena czy ubezpieczony spełniał na datę jej wydania wszystkie przesłanki konieczne do uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z treścią art. 57 i 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153 poz. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy tj. 5 lat w ostatnim dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku lub przed dniem powstania niezdolności do pracy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresie ubezpieczenia albo nie później niż w okresie 18 miesięcy od jego ustania.

Jednocześnie, przesłanka przyznania renty określona w pkt 3 nie ma zastosowania do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej 20 lat dla kobiety i 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Definicję niezdolności do pracy zawiera art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przywołany przepis stanowi, iż niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Pojęcie utraty zdolności do pracy zarobkowej obok elementu ekonomicznego, polegającego na obiektywnej utracie możliwości zarobkowania zawiera w sobie również element biologiczny, czyli naruszenie sprawności organizmu. Naruszenie to należy oceniać pod kątem możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji.

Zgodnie zaś z art. 13 ustawy, przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji,
- możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Ustalenia w zakresie niezdolności ubezpieczonego do pracy zostały poczynione przez Sąd Okręgowy w oparciu o analizę dokumentacji dotyczącej stanu zdrowia ubezpieczonego zawartej w aktach rentowych i złożonej do akt sprawy oraz na podstawie przeprowadzonego w toku postępowania sądowego dowodu z opinii biegłych sądowych z zakresu psychologii i psychiatrii..

Biegli po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną z przebiegu leczenia oraz po zbadaniu ubezpieczonego rozpoznali u A. T.:

- cechy zespołu psychoorganicznego w kierunku otępiennym, aktualnie pod postacią niedorozwoju umysłowego stopnia lekkiego (dolna granica),
- schizofrenię paranoidalną w okresie zaostrzenia.

Na podstawie tego rozpoznania biegli stwierdzili, iż ubezpieczony jest całkowicie, okresowo niezdolny do pracy od 26 lipca 2010 roku do 31 grudnia 2013 roku., przy czym z przeważającym prawdopodobieństwem można przyjąć także, że ubezpieczony był częściowo niezdolny do pracy od 2003 roku.

Powyższych ustaleń biegłych strony nie zakwestionowały (organ rentowy po wniesieniu pierwotnie zastrzeżeń ostatecznie zgodził się z opiniami biegłych).

Dalej sąd pierwszej instancji podał, iż specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd - który nie posiada wiadomości specjalnych z zakresu medycyny - tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego, wiedzy powszechnej oraz zgodności z zakresem opinii zleconym przez Sąd. Kryteria oceny tego dowodu stanowią w szczególności: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen.

W ocenie Sądu Okręgowego dokonanej zgodnie z przedstawionymi kryteriami - wydane przez biegłych opinie są jasne, spójne i logiczne, a zawarte w nich wnioski końcowe zostały prawidłowo uzasadnione. Wskazać należy w szczególności, że opinie sporządzone zostały zgodnie z określonymi przez Sąd tezami dowodowymi, przez biegłych posiadających wieloletnie doświadczenie zawodowe, specjalistów od schorzeń, na jakie cierpi skarżący. Przedmiotowe opinie biegłych, w oparciu o które Sąd pierwszej instancji dokonał oceny istnienia przesłanek do świadczenia rentowego, artykułowały przy tym ustalenia i wnioski z należyтым poziomem stanowczości, precyzji i jednoznaczności, toteż nie mogą one budzić wątpliwości jako podstawowy dowód w sprawie.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał za stwierdzone procesowo w sposób pewny, iż ubezpieczony jest. całkowicie, okresowo niezdolny do pracy od 26 lipca 2010 roku do 31 grudnia 2013 roku., przy czym z przeważającym prawdopodobieństwem można przyjąć także, że ubezpieczony był częściowo niezdolny do pracy od 2003 roku.

Powyższe ustalenie powoduje zaś, że odwołanie wniesione przez A. T. musiało być uznane za niezasadne. Dla nabycia prawa do renty konieczne jest łączne spełnienie przez ubezpieczonego wszystkich przesłanek nabycia prawa do świadczenia nazwanych w dyspozycjach art. 57 i 58 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Ubezpieczony nie spełnia zaś przesłanek związanych z koniecznością

posiadania wymaganego stażu ubezpieczeniowego (pięć lat w dziesięcioleciu). W dziesięcioleciu przed datą powstania niezdolności (27 VII 2000 - 26 VII 2010) ubezpieczony legitymuje się stażem ubezpieczeniowym wynoszącym 1 rok, 5 miesięcy i 18 dni a w dziesięcioleciu przed złożeniem wniosku o rentę (27 XI 2000 - 26 XI 2010) staż ten wynosi 1 rok, 2 miesiące i 12 dni. Nawet przy przyjęciu jako daty powstania niezdolności 2003 roku ubezpieczony nie posiada wymaganego pięciu lat stażu ubezpieczeniowego w dziesięcioleciu poprzedzającym ten rok (od 1993 roku - staż ten wynosi 2 lata i 8 miesięcy). Okresy których uznania odmówił organ rentowy są zbyt krótkie by miały wpływ na powstanie prawa do świadczenia. Nawet gdyby możliwe było zaliczenie ich do stażu ubezpieczeniowego (do czego brak jest procesowych podstaw) ubezpieczony nie spełniałby wymogów stażowych.

Powyższe oznacza, iż brak było podstaw do przyznania ubezpieczonemu prawa do wnioskowanego świadczenia.

Z tych względów na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Od powyższego wyroku apelację wniósł ubezpieczony. W uzasadnieniu wskazał, iż wyrok sądu jest niesprawiedliwy i broni interesów ZUS, a nie jego, osoby ciężko chorej. Dalej podniósł, iż ukończył jedynie pięć klas. W wieku 20 lat został, powołany do wojska, gdzie po paru miesiącach targnął się na życie. Komisja Wojskowa stwierdziła, iż jest chory psychicznie i z taką adnotacją został zwolniony z wojska. Nadto ubezpieczony podał, iż od 2003 r., leczy się psychiatrycznie. Faktem jest, że przepracował 11 lat, ale były to prace nie wymagające myślenia. Okres ten powinien mu być zaliczony w całości, a nie tylko 5 lat w ostatnim dziesięcioleciu. Ubezpieczony podniósł także, że nie może pracować oraz jest skazany na opiekę i pomoc innych osób. Dlatego też musi mieć przyznaną rentę na stałe.

Tak podnosząc, apelujący wniósł o zmianę wyroku Sądu Okręgowego z dnia 11 kwietnia 2012 r. i rozpoznanie sprawy przez sąd II instancji, przyznanie renty inwalidzkiej w znacznym stopniu z dodatkiem pielęgnacyjnym, oraz cofnięcie się do czasu odbywania służby wojskowej i od tego czasu zaliczenie okresu pracy dla ZUS.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja ubezpieczonego okazała się niezasadniona.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i wyprowadził z nich należycie uzasadnione wnioski, które następnie stały się podstawą do wydania orzeczenia przez Sąd Apelacyjny bez potrzeby ich uzupełniania bądź korygowania. Sąd pierwszej instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i prawidłowo też ustalił stan faktyczny sprawy. Sąd I Instancji wskazał dowody, w oparciu o które ustalił stan faktyczny oraz dokonał ich oceny, nie przekraczając przy tym zasady swobodnej oceny dowodów. Sąd meriti wyjaśnił podstawę prawną zapadłego rozstrzygnięcia. Przeprowadzone dowody z dokumentacji medycznej oraz opinii biegłych sądowych jednoznacznie wskazywały na całkowitą okresową niezdolność do pracy ubezpieczonego od 26 lipca 2010 r. do 31 grudnia 2012 r. i okoliczność ta pozostaje niesporna. Ubezpieczony nie spełnił jednak pozostałych ustawowych przesłanek, niezbędnych do uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie bowiem z art. 57 ust. 1 ustawy emerytalnej renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała w okresie ubezpieczenia (zatrudnienia, a po rozwiązaniu stosunku pracy jeszcze w okresie pobierania zasiłku chorobowego) albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tego okresu.

Na podstawie art. 58 ust. 1 cyt. ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2 ppkt 5 tej ustawy osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Zgodnie z art. 58 ust. 2 cyt. ustawy okres, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia

- przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub
- przed dniem powstania niezdolności do pracy.

W myśl art. 58 ust. 2 zdanie 2 cyt. ustawy do dziesięcioletniego okresu nie wlicza się jednak okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej.

Ostatni okres ubezpieczenia zakończył się w przypadku ubezpieczonego w dniu 31 lipca 2008 r. Stwierdzona u ubezpieczonego niezdolność do pracy, została określona jako istniejąca od 26 lipca 2010 r. do 31 grudnia 2012 r., nie powstała zatem ani w okresie ubezpieczenia, ani w przeciągu 18 miesięcy od ustania tego okresu (art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy emerytalnej). Jest to wystarczająca podstawa do odmowy przyznania prawa do świadczenia rentowego.

Nadto mając na uwadze przesłankę przewidzianą w art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej należy wskazać, że i tej przesłanki ubezpieczony nie spełnił. W dacie powstania niezdolności do pracy ubezpieczony miał ukończone 30 lat i tym samym powinien posiadać łącznie co najmniej 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych (art. 58 ust. 1 pkt 5 ww. ustawy). Okres 5 lat winien zaś przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę (co miało miejsce 26 listopada 2010 r.) lub przed dniem powstania niezdolności do pracy (tj. 26 lipca 2010 r.). Ubezpieczony jednak nie legitymuje się wymaganym 5 letnim stażem ubezpieczeniowym, gdyż licząc wstecz od daty złożenia wniosku rentowego (od 27 listopada 2000 r. do 26 listopada 2010 r.) ma wykazany jedynie 1 rok, 2 miesiące i 12 dni okresów składkowych i nieskładkowych, a licząc wstecz od daty powstania niezdolności do pracy (od 27 lipca 2000 r. do 26 lipca 2010 r.), ubezpieczony udowodnił 1 rok, 5 miesięcy i 18 dni okresów składkowych. Nie został zatem spełniony wymóg posiadania co najmniej 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych w myśl wyżej powołanych przepisów art. 57 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 58 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy emerytalnej.

Wymóg ten nie zostałby spełniony przez ubezpieczonego nawet gdyby jako datę powstania niezdolności przyjął rok 2003, jako wskazany w opinii prawdopodobny okres powstania u A. T. częściowej niezdolności i rozpoczęcia leczenia psychiatrycznego. W tym miejscu Sąd Apelacyjny podkreśla, że jeżeli nie wskazano konkretnej daty powstania niezdolności do pracy a jedynie rok jej powstania, to należy liczyć początek powstania niezdolności do pracy od ostatniego dnia roku. W dziesięciu poprzedzającym zatem datę powstania niezdolności do pracy (przyjmując, że powstała ona w 2003 r.), ubezpieczony legitymował się jedynie okresem 2 lat i 8 miesięcy okresów składkowych i nieskładkowych.

Jak wynika z powyższego A. T. nie spełnił wszystkich łącznie ustawowych warunków, niezbędnych dla uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Słusznie zatem Sąd pierwszej instancji stwierdził brak podstaw do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Renta z tytułu niezdolności do pracy nie jest bowiem świadczeniem socjalnym, a jej przyznanie jest możliwe dopiero po spełnieniu wszystkich, a nie tylko niektórych, ustawowych przesłanek o jakich mowa w art. 57 ust. 1 cyt. ustawy.

Mając na uwadze przedstawioną argumentację Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, o czym orzekł w sentencji.

SSA Barbara Białecka SSA Romana Mrotek SSA Anna Polak